

POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku P. S.

przy uczestnictwie Z. R.

o stwierdzenie nabycia spadku po G. S.,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 kwietnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Okręgowego w P.

z dnia 29 czerwca 2015 r., sygn. akt IV Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od wnioskodawczynie na rzecz uczestniczki kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wymienione kwalifikowane przesłanki wskazują, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione jedynie wtedy, gdy realizuje ona swą funkcję publicznoprawną, pozostawiając interes prywatny strony na drugim planie. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie

rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wnioskodawczyni we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała się na przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. to jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, potrzebę wykładni przepisów oraz oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Sąd Najwyższy badając treść tego wniosku i jego uzasadnienia stwierdza, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w ogóle nie została uzasadniona co powoduje, że jej wystąpienie w sprawie nie podlega badaniu.

W odniesieniu do przesłanki potrzeby wykładni przepisów, skarżąca wskazała, że wykładni wymaga art. 945 § 1 pkt 1 k.c. „celem ustalenia czy nadużywanie alkoholu, przerywane odtruciami, jest stanem wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenia woli”. Brak podstaw do przyjęcia, że w ogóle jest możliwa wykładnia wskazanego przez skarżącą przepisu w kierunku przez nią sugerowanym, zważywszy, że wykładnia prawa polega na wyjaśnieniu sensu przepisów prawnych, ustaleniu właściwego ich rozumienia, przypisaniu im odpowiedniego znaczenia, bądź wyznaczeniu ich zakresu i że przez wykładnię rozumie się określone czynności podjęte w celu ustalenia znaczenia i zakresu wyrażen języka prawnego.

Z kolei, istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest takie zagadnienie, które ma znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o istotności zagadnienia z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Ponadto skarżący powinien wykazać, że rozstrzygnięcie przedstawionego zagadnienia będzie miało ważne znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r. II CK 324/03; z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07; z dnia 22 listopada 2007 r. I CSK 326/07,

nie publ. oraz z dnia 26 września 2005 r. II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243). Przedstawiona przez skarżącą wątpliwość „czy biegły psychiatra wydając opinię w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku, w której kwestionowana jest ważność testamentu powinien opierać się tylko na dokumentacji medycznej spadkodawcy czy też na całym materiale dowodowym znajdującym się w aktach sprawy (zeznaniach świadków, stron etc.)” nie jest zagadnieniem prawnym, w szczególności zagadnieniem w rozumieniu powołanego przepisu, i nie stanowi podstawy do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z przedstawionych powodów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w związku z § 9 pkt 2 w związku z § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).

jw